

Дорогой читатель!

За последнее время наша жизнь кардинально изменилась. Этот год был очень тяжелым, но в то же время решающим для всей страны. События, которые мы пережили за такой короткий срок, открыли новую страницу в истории Украины. Мы боролись и продолжаем бороться за СВОБОДУ и независимость нашего государства.

Свобода. На первый взгляд, простое слово, которое мы слышим почти каждый день. Свобода слова, свобода выбора, свобода передвижения... Этот список можно продолжать до бесконечности.

А что значит свобода Украины? Это и стало темой нашего спецвыпуска. Мы получили десятки ответов от журналистов, инженеров, экономистов, юристов и даже детей 6–7 лет. Мнения разделились. Но все согласны, что Украина должна быть и будет независимой!

Этот выпуск необычный. Ведь над его созданием работали 14 старшеклассников из разных уголков Украины: Киева, Днепропетровска, Харькова, Черкасс, Полтавы, Кременчуга, Прилук и Кировограда. Все вместе мы старались переосмыслить понятие свободы. Надеюсь, это удалось.

Работа в редакции проходила очень динамично и легко. Много креативных идей, нестандартный подход к написанию материалов и сплоченный коллектив — то, что помогло сделать наш выпуск таким, каким Вы его видите.

С любовью,

Ваш главный редактор
Елизавета Шварцман

Про газету

Україна весь час щось обирає: між обіцянками різних політиків, між Європою і Росією, зрештою між свободою і диктатурою. Газета «Твій вибір» була заснована в 2004 році напередодні виборів Президента України. Система «темників», які регламентували кожен сюжет провідних телеканалів та антиреклами створила ситуацію, в якій громадяни опинились дезорієнтованими. Медіа в умовах тиску не виконували свою суспільну функцію.

Газета «Твій вибір» була ініційована громадськими організаціями, процес випуску організувала Академія української преси і її 9 чисел кожне накладом до 1 000 000 примірників виходило в якості додатку до популярних регіональних громадсько-політичних видань у всіх регіонах країни. Кожне число було присвячено реальним проблемам українців — безпеці і бідності, медицині і освіті.

Сьогодні ми презентуємо вам черговий спецвипуск видання «Твій вибір#FreedomUkraine», створений юними журналістами з 11 до 19 років з різних місць України за підтримки програми MYMEDIA. Це видання — про свободу та її обмеження. Про те, що тільки думки посправжньому вільні. Про те, що ми готові віддати за свободу і свободи. Воно — про потяг до свободи і те, що йому протистоїть.

Твій вибір #FreedomUkraine

Громадсько-політична
загальноукраїнська
газета

№ 1

п'ятниця
7 листопада 2014 р.

У чому свобода України?

На це питання ми попросили відповісти всіх, хто брав участь у створенні нашої газети.

Елизавета Шварцман, 16 років, Дніпропетровськ
Креативна, комунікабельна, відповідальна

— Я вважаю, що свобода для України — це можливість показати всьому світу, що наш народ — це сильна єдина нація, яка вміє боротися та йти вперед, незважаючи на труднощі. Свобода України — це свобода кожного її громадянина та гордість всього народу.

Анна Немченко, 16 років, Харків
Працелюбна, відповідальна, щира

— Свобода України — це, перш за все, свобода народу, який має необмежені можливості творити, працювати заради процвітання своєї Батьківщини. На мою думку, це найголовніше, що повинна мати кожна сильна та незалежна держава для свого розвитку.

Вікторія Попова, 16 років, Харків
Весела, оригінальна, позитивна

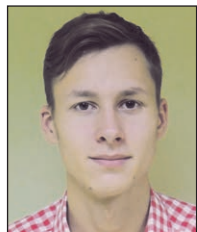
— Я розумію свободу України в її безмежних просторах, великому серці її народу та в захисті своїх традицій. Україна завжди мала і має свій відданий народ, який вірить у боротьбу за волю та єдність. У цьому і є сутність свободи єдиної та непереможної держави.

Марина Дубина, 17 років, Київ
Дотепна, допитлива, толерантна

— Я вірю, що свобода України — у свободі кожного українця, від Сяну до Дону, від Криму до Карпат, у кожній українській діаспорі в світі. Наша свобода — у тому, що ми самі створюємо Україну сьогодні і завтра. І коли кожен українець буде вільним розмовляти рідною мовою, любити рідну культуру,

жити на благо рідної землі, буде собою, а не чийось інструментом — тоді наша Батьківщина отримає справжню свободу. Слава Україні!

Віктор Гуміров, 16 років, Полтава
Життєрадісний, добрий, чуйний

— Свобода України у мене асоціюється з особистістю Степана Бандери. Не дарма його прізвищем і досі лякають ворогів України. Я пишаюсь званням «бандерівець».

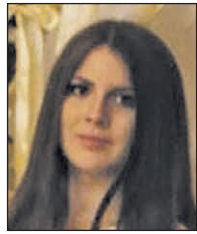
Анна Басова, 17 років, Харків
Відкрита, життєрадісна, відповідальна

— Свобода України — це незалежність, відсутність обмежень у свободі слова, поглядах на життя, творчість. Це можливість вільно розмовляти рідною мовою, збагачувати культуру країни.

Максим Середа, 16 років, Золотоноша
Ідейний, креативний, патріотичний

— Свобода України полягає в її незалежності та наявності патріотів, які будуть вести за собою весь народ. Свобода — це воля, це сила, яку мають українці, завдяки якій можна подолати усі перепони і проблеми. Народ, який уміє відстоювати свою думку та свої права уже вільний, уже незалежний.

Анна Чечель, 16 років, Харків
Відверта, щира, самостійна

— Для мене свобода України — це демократія. Тільки завдяки народу наша країна може стати незалежною не тільки у документальному сенсі, але й в ментальному. Тільки завдяки нам можна підняти країну з колін і довести всьому світу, що ми сильні.

Альона Юрченко, 16 років, Прилуки
Життєрадісна, комунікабельна, емоційна

— Кожен розуміє поняття «свобода України» по-своєму. Особисто для мене це означає життя в незалежному суспільстві, в якому кожен може вільно обирати долю своєї Батьківщини. Мати волю, вибір, незалежність — це і є свобода.

Олексій Касьяненко, 13 років, Кременчуг
Позитивний, критичний, дружельюбний

— Свобода України полягає в людях, які люблять її, які готові йти на все заради рідної країни. Наш народ дуже волелюбний, сильний, незалежний. Ми цінимо нашу Неньку та зробимо усе, щоб Україна була вільною.

Іван Дзюба, 15 років, Київ
Чесний, відповідальний, позитивний

— Свобода — це, насамперед те, за що ми боролися упродовж усієї історії. Це невід'ємне! А тим паче для нашого народу. Люди гинули за свою Батьківщину, і тільки одне у них було на думці — забезпечити свободу навіть не собі, а своїм дітям, навіть ще ненародженим. А свобода — це народ. Народ — суспільство. Вільне суспільство — це наше майбутнє.

Марія Заведєя, 11 років, Кировоград
Весела, оригінальна, працелюбна

— Для мене свобода України — це свобода своїх слів, думок та дій. Це незалежність ні від кого та ні від чого. Коли ти знаєш, що завтра прокинешся в мирній країні. Мир, любов, воля — це і є свобода. А якби ми не мали свободи, то були б рабами без власної думки чи слова.

Микола Пазенко, 19 років, Київ
Добрий, комунікабельний, лінійний

— Свобода України — це свобода жити у вільній країні, мирне небо над головою та можливість не переживати за своїх знайомих та рідних, що сьогодні воюють на Сході.

Микита Тримбач, 15 років, Київ
Життєрадісний, дружельюбний, творчий

— Свобода — це, в першу чергу, свобода від забобонів. Вони обмежують здібності людини, оскільки у більшості випадків засновані на хибних твердженнях. Свобода — це свобода вибору. Це свобода слова. Кожен має право висловлювати свою думку, якою б вона не була. Свобода — це свобода пересування. Коли людина має право обирати, де їй жити. Коли має можливість мандрувати світом.

Альона Дрига, 25 років, Дніпропетровськ
Щира, цілеспрямована, працелюбна

— Свобода для країни — це можливість самостійно обирати свій шлях розвитку. Це незалежність від застарілої системи і будь-яких сусідів, навіть найсильніших. Свобода — це найбільша цінність, яку треба берегти як зіницю ока і виборювати кожного дня.

Сергій Черняшський, 43 роки, Дніпропетровськ
Вимогливий, наполегливий, відповідальний

— Свобода України — це можливість для професійного росту, чесна міліція, відкриті громадяни та відкрита для світу країна. Це свобода руху, віросповідання та свобода зібрань.

Пофестивалимо?

Чи не найяскравішим виявом мистецької свободи українців стали фестивалі. За час незалежності вони сформувалися у цілу традицію. Особливо популярними стали в останні п'ять років. Літературні, музичні, ремісницькі, культурні, образотворчого мистецтва; просто неба і в приміщеннях; невеличкі, підпільні, багатотисячні. Спробуємо оглянути найбільш помітні з них.

Країна Мрій — міжнародний етнічний фестиваль

Рік заснування — 2004

Ініціатор — Олег Скрипка

Час — кінець червня — початок липня, 2–5 днів

Місце — Співоче поле в Києві/Феофанія

Фестиваль має багато сцен, на яких виступають представники різних видів мистецтва. Із Головної сцени чути гру українських гуртів, таких як Тривавісім, Зе ВІО, Перкалаба, а також закордонних гостей, як-от Здоб ші Здуб (Молдова), Тоумаст (Нігер), Кіссмет (Індія/Британія). У цьому році також були представлені сцени: Театр Кабаре, Фольклорна, Обрядова, Етно Лаундж, Кобзарська, Майстерня танців, Кримсько-татарська тощо. На кожну з них виходили українські та іноземні виконавці відповідних напрямків. Крім того, на фестивалі продаються різноманітні вироби ручної роботи митців зі всієї України. Продають вишиванки, кераміку, прикраси. Від розмаїття ідей та майстерності їх втілення паморочиться в голові.

Олег Скрипка традиційно закриває фестиваль своїм виступом на Головній сцені, дякує всім відвідувачам і виконує ту саму «Країну Мрій» — пісню Воплі Відоплясова, що дала назву фестивалю.

АртПоле — творча лабораторія

Рік заснування — 2009

Ініціатор — мистецька агенція АртПоле

Час — липень, 5 днів

Місце — різні міста України

АртПоле — спадкоємець фестивалю «Шешори», що проводився з 2003 року. Фестиваль — це культурне явище, яке нікого не залишає байдужим. Різні творчі колективи та одноосібні митці приїжджають звідусюди: з Індії, Британії, Фінляндії.

Але більшість учасників — українці. Серед відомих: ДахаБраха, Перкалаба, Сергій Жадан. Немає поділу на «тих, хто виступає» і «тих, хто слухає». Всі спілкуються між собою на рівних умовах на життєві теми. Лунає музика різних стилів, зокрема фолк і етно. Фестиваль полюбляють майстри ручної роботи. Для них він — осередок і початок кочового способу життя, до якого вони шоліта вдаються. Проходять літературні читання, дискусії про наявні проблеми, кіносеанси, майстер-класи. Цього року, наприклад, відвідувачі вчилися робити блокноти власними руками, дарувати нове життя старому одягу, досліджувати себе через народні пісні.

«Захід» — це як Вудсток'69, зате тут і зараз

Рік заснування — 2009

Ініціатор — Яків Матвійчук

Час — червень-липень, 3 дні

Місце — Чарівна долина, с. Родатичі, Львівська обл.

Фестиваль сучасного мистецтва, в основному музичного. Щороку б'є власні рекорди за кількістю відвідувачів. Помітний на світовій фестивалній арені завдяки участі зіркових гуртів. Наприклад, Роккі Леон з Австрії два роки поспіль виступав там, і не планує поки припиняти. Так само і російський гурт Нойз МС, соліст якого в розпалі концерту кричав, що «хто не скаже, той москаль». Серед вітчизняних рок-гуртів на «Заході» можна почути: О. Торвальд, ОтВінта, Скрибін, Воплі Відоплясова. Шанувальники важкої музики приїжджають сюди, щоб відірватися на все літо.

Фестиваль не фінансують жодні політичні чи інші організації. Він отримує кошти виключно від відвідувачів.

«Бандерштат» — вибір патріота

Рік заснування — 2007

Ініціатор — Всеукраїнська молодіжна громадська організація «Національний Альянс»

Час — серпень, 3 дні

Місце — Луцький іподром

Всеукраїнський фестиваль альтернативної музики. Вперше проведений 2007 року, відтоді базується

на Волині. На фестивалі виступає багато українських гуртів, відбуваються майстер-класи з різних видів мистецтва, що пропагують проукраїнський стиль мислення, українську культуру та мову, активний спосіб життя. Це, зокрема, заняття зі стріт-арту та цікавих видів спорту, наприклад — бойового гопака. В рамках фестивалю проводяться реконструкції боїв відділів УПА з загонами НКВС. На фестивалі не вживають алкоголю, і три дні бандерштатівці розважаються з чистим розумом. Відомі гурти-учасники: Мотор'Ролла, Кому Вниз, Скрибін.

Книжковий Арсенал: замість гармат — слова

Рік заснування — 2011

Ініціатор — Мистецький Арсенал

Час — восени і навесні, 5 днів

Місце — Мистецький Арсенал у Києві

Літературна виставка, що має всі шанси за масштабом наздогнати Львівський Форум Видавців. На останньому Книжковому Арсеналі можна було зустріти Сергія Жадана, Юрія Макарова, Ірен Роздобудько і ще близько 30 відомих письменників. Фестиваль пропагує читання як частину повсякденного життя, ставить собі за мету популяризацію українського друкованого слова.

У національному культурно-мистецькому та музейному комплексі «Мистецький Арсенал» за останні чотири роки було проведено 45 масштабних виставкових проєктів. Зокрема — ARSENALE 2012 — міжнародна бієнале сучасного мистецтва.

А на минулих вихідних там проходив УкрОп. Більше про цей фестиваль та Мистецький Арсенал читайте у наступному номері!

Підготувала Марина Дубина

Пройдемося сторінками Майдану

Пропонуємо вашій увазі топ-5 книг, що яскраво передають стан душі сьогочасного народу, свободу та боротьбу за неї.

1. Збірки «Євромайдан. Хроніка відчуттів» та «Євромайдан. Лірична хроніка»

Найпершими на полі постмайданних антологій з'явилися ці дві збірки видавництва «Discursus». **Обидві укладені навесні Василем Карп'юком.** До збірки увійшли колекції есеїв Тараса Прохаська, Івана Ципердюка, Юрія Андруховича, Сергія Жадана та Юрія Винничука. Василь Карп'юк не вдавався до пафосних та нудних передмов, не пояснював слів та не грав ними. Не зіпсував початково якісних текстів від визнаних українських авторів. Часами читати болісно, часами зауважуєш, що несвідомо почав кивати автору — «так-так, так все і сталося...». Ця книга у м'якій обкладинці належить якраз до тих добірок «до читання», які матимуть цінність і у подальшій перспективі.

2. «Небесна сотня»

Ця книга — унікальне явище не тільки в українській літературній площині, а й у духовній та соціальній. Ідея зібрати під однією обкладинкою усі без винятку майданні вірші — не така вже й погана. Леся Воронюк, яка і упорядкувала 200 авторів у цю книгу, прирівнює її до антології Юрія Лавриненка «Розстріляне відродження». Тим самим викликає багато обурень: окремі матеріали були використані без вказівки та дозволу авторів.

3. «Борітеся — поборете! Поетика революції»

У яскравому альбомі на фоні вражаючих майданних фото зібрані вірші, перевірені часом. Є і трохи сучасних. Книга починається з «Гімну» Івана Франка і закінчується Тичининим «Я утверждаюсь», зацитованим у недавній президентській промові до Дня Незалежності. Між тим — Леся Українка, Шевченко, Стус, Плужник, Вінграновський, Олесь, Олійник, Драч. А особливо, співзвучно і сучасно читаються Теліга, Ольжич. З сучасників — Катріна Хаддад-Рокладай, Віктор Бойко, Василь Герасим'юк, Андрій Любка та Дмитро Лазуткін. Видання може стати добрим подарунком, бо саме для цього воно і створювалося.

4. «Майдан. (Р) Еволюція духу»

Це проєкт **Антіна Мухарського**, виданий у двох версіях: альбомній (250 грн.) і бюджетній без ілюстрацій (50 грн.). Книга присвячена Народу України, як і майже всі постмайданні збірки та альманахи. Вона презентується читачам як «одна з найперших спроб якнайповніше висвітлити, осягнути, осмислити історичні, філософські та культурні аспекти, проблематику революційних днів». Читач знайде тут чимало справді цікавої прямої мови, яка говорить сама за себе: від лідерів Автомайдану, сотника Парасюка, художників-революціонерів, Владислава Кириченка та багатьох інших. Немало у книжці і самого Мухарського — він написав чималий текст до мистецького розділу, а також є автором. Тому у виданні, зробленому зі смаком і стилем, вчувається чималий пафос і революційний романтизм.

5. «Єлюди» (теплі історії з Майдану)

Христина Бердинських, без зайвого пафосу знайомить читача з галереєю найрізноманітніших портретів учасників революції. І ті, хто потім стане відомим (як Сергій Нігоян), і ті, кого більше не згадають у жодній хроніці, потрапляли у об'єктив телефону щиро зацікавленої журналістки. Ще на Майдані вона почала записувати у своєму Фейсбуці враження від людей на площі. Згодом створила окрему сторінку. Потім волонтери почали її перекладати. Як з'ясувалося, Єлюди/Maidaners читають 12 тисяч українських підписників та 18 тисяч англомовних. Від 1 грудня і до 4 квітня виникає своя історія — відома усім нам, проте тут виписана реальними людськими долями.

Підготувала Вікторія Попова

Володимир Олійник:

Демократія без свободи неможлива

Уже через декілька днів уся західна зона була огорожена колючим дротом. Щоб відвідати Західний Берлін громадянам НДР потрібен був особливий дозвіл. Його могли отримати тільки пенсіонери. За 28 років до ФРН утекли більше 5000 людей.

Бувало, при спробі перейти кордон місцеві жителі гинули. За даними Бі-Бі-Сі, жертвами режиму стали близько 1245 людей. Документально ж вдалося підтвердити загибель лише 125 осіб.

9 листопада 1989 року Берлінська стіна впала. Ця подія стала символом всіх європейських революційних перетворень і об'єднання не лише Німеччини, а й всього континенту.

Наші кореспонденти завітали до представництва Фонду Фрідріха Науманна за Свободу (ФФН) і взяли інтерв'ю у координатора проєктів Володимира Олійника.

Пане Володимире, який основний напрям діяльності вашого фонду?

Німецький політичний фонд імені Фрідріха Науманна за Свободу виник в Західній Німеччині в ситуації подібній до сучасної української. Після тривалого панування тоталітарного режиму держава розбудовувала демократичне суспільство. Завдання нашого фонду та подібних йому — освіта для дорослого населення відповідно до ідеологічних засад конкретної партії. Фонд імені Науманна є близьким до ліберальної партії.

Спочатку фонди створювалися тільки в Німеччині. Через 5–6 років розширили свою діяльність, зокрема запропонували допомогу тим країнам, які її потребували. В Україні фонд Фрідріха Науманна діє з 2006 року. Фінансується з державного бюджету Німеччини. Таким чином досягається фінансова незалежність. Фонд не має можливості витратити кошти на партійну діяльність, вибори тощо.

Робота фонду — зробити можливим підвищення рівня освіти, зміцнити демократію. Зокрема, в Україні це сприяння розвитку місцевого самоврядування, розбудові громадянського суспільства, демократичних партій, допомога розвитку чи демократизації ЗМІ. Ми співпрацюємо з Академією Української Преси: проводимо семінари для експертів, журналістів, студентів журфаку. Ми допомагаємо їм розібратися в тому, як писати на теми, в яких вони не є фахівцями, наприклад: економіка, адміністративна реформа тощо.

У назві вашого фонду є слово «свобода». Чому саме вона?

Демократія — це похідне від свободи. Не може бути демократії без свободи, але існує свобода без демократії. Свобода — основний стрижень діяльності партії, яка ще й називається ліберальною. Свобода людини первинна перед свободою держави.

Чому з'явилась Берлінська стіна?

Стіна була побудована для того, щоб ізолювати населення

У 2014-му виповнюється 25 років з дня падіння Берлінської стіни. Зводити бар'єри між західною і східною частинами столиці Німеччини почали 13 серпня 1961 року.

Німецької демократичної республіки від впливу західного світу. На думку тодішніх лідерів, він розкладав комуністичну систему НДР. Люди масово втікали з соціалістичної країни в капіталістичну. Для того, щоб припинити цей процес, довелося побудувати Берлінський мур.

Чи пам'ятаєте ви свої відчуття, коли впала Берлінська стіна?

Для мене це була очікувана подія. За місяць до падіння Берлінського муру я якраз був зі своїми студентами в Східній Німеччині на стажуванні. Вже за часів Радянського Союзу перебування набула таких масштабів, що навіть східна німецька преса обмежувала доступ громадян до інформації радянської преси. Очевидно було, що довго ця система в Східній Німеччині не існуватиме. Але завжди, навіть коли ти очікуєш на якусь подію, і вона відбувається, переживаєш це дуже емоційно. Коли стіна впала, першим почуттям була радість. Друге: я так і знав!

Чи є у вас шматочок Берлінської стіни?

Ні, не маю. Знаєте, шматочок стіни — це, як шматочок мотузки, на якій когось повісили. Але в Києві є фрагмент стіни біля Німецького посольства, його можна побачити і помацати.

Що було найважчим для німців після падіння муру?

Західні німці значно легше пережили цю ситуацію, ніж східні. Найважчим, як вони кажуть, було сплачувати податки «на солідарність». Східних німців кинули у воду, як малу дитину, яка не вміє плавати. Коли ти не звик до свободи, виникає певне почуття розгубленості, невпевненості. Ти повинен сам за себе відповідати, відмовитися від опіки держави. Ця ситуація відрізняється від української в тому, що колишня Німецька Демократична Республіка ввійшла одразу в правове поле Західної Німеччини. На той момент остання вже була стабільною, демократичною, розвинутою.

До того ж, західний багатий брат був готовий допомагати

фінансово. Це полегшувало шок від ситуації, але все одно було безробіття та інші проблеми

На ваш погляд, що змінилося після падіння Берлінської стіни?

Багато чого. Найбільший зиск з цього мала молодь: для них відкрилися нові двері в освіті, роботі, самореалізації. Молодь завжди, на відміну від старших, бажає сама дбати про себе, не потребує заступництва. Але німецька держава настільки сильна, що все одно дбає про них.

Які нові «стіни» ви можете виокремити зараз?

Це, наприклад, Північна Корея, яка відділена від Південної. Я торкався муру, який відділяє Ізраїль від Палестини, від тероризму. Цей мур навіть виглядає вищим за Берлінський. До цих стін можна доторкнутися, але є й інші — які розділяють багаті західні країни від бідних африканських. Ми бачимо, як намагаються подолати ці стіни африканці, прагнуть потрапити до Італії, Іспанії. Ми теж маємо своєрідну стіну між Європою та

Україною — візовий режим. Виникла стіна на сході — між росіянами та українцями. Цей мур не матеріальний, але ми бачимо, як з братських народів перетворилися на ворогів. Вже будується прикордонна стіна на сході України.

Як ви ставитесь до цього проєкту?

На відміну від багатьох журналістів, які б'ють на сполох, я розумію задум цієї стіни. До цього часу лінія кордону не була демаркована. Це був не кордон, а прохідний двір. Ми бачимо до чого це призвело. Країна, намагаючись отримати безвізовий режим, будує певні загрози на сході. Вони, звичайно, не стримають жодну армію, але можуть втримати контрабандистів тощо. Представники фонду возили делегації до Європи — вивчали питання міграції, візові проблеми. Західні компетентні структури вказували нам на те, що треба захищати свої кордони, як це зробили балтійські держави.

Що є для вас свобода України?

Як на мене, свобода України — це усвідомлення народом своєї самобутності. Це можливість і потреба жити за своїми правилами. Як казав Шевченко: «В своїй хаті своя правда і сила, і воля». Треба жити по-своєму: «чужому навчатися і свого не цуратися». Україна — багата країна і може сама себе забезпечувати, допомагати іншим і не жити за командами тих, хто вважає себе кращим.

Що для вас свобода Німеччини?

Німеччина трішки раніше подолала шлях, який зараз проходить Україна. Німеччина двічі переживала національну катастрофу. Другого разу довелося з нуля створювати державу. Вона теж виборювала свою свободу. Врешті-решт нація сама себе підняла.

Що ви побажаєте молоді України?

Ми бачимо, що у своїй більшості молодь проігнорувала останні вибори, вважаючи, що голосувати «не модно» і «не прикольно». Таким чином вони передають можливість вирішувати свою долю бабусям і дідусям, які жили, творили, самореалізовувалися в інші часи. Основне побажання молоді — бути активними, самим голосувати, тому що чим більший відсоток свідомої молоді, тим кращий у нас парламент. Друге побажання — це вивчити хоча б англійську, тому що через кілька років ті, хто не володіє англійською, буде подібний до неграмотних людей 20-х років, які не могли розписатися і ставили «хрестик» замість підпису.

Чого б ви побажали нашому молодіжному проєкту?

Успіху та популярності. Я вважаю, що це допоможе вам усвідомити, чи потрібна вам ця професія, набути важливих навичок. Власне, мені б хотілося, щоб такі проєкти набули поширення.

Розмовляли Єлизавета Шварцман, Микола Пазенко

Крок за кроком до свободи

Історія свободи України в ХХІ столітті починається з вулиці Грушевського. Страшні події цієї зими назавжди змінили нас і нашу країну. Активісти Майдану заплатили своїм життям, щоб ми змогли зрозуміти всю цінність волі. Відразу ж виникають питання: чому вона така важлива, а що особисто для мене означає «бути вільним та незалежним»? Прагнення свободи — те, що хвилювало наш народ протягом багатьох століть. Дослідимо, як здобував свою незалежність український народ.

Козацька Україна

1552 рік — утворення Запорозької Січі на острові Мала Хортиця. Під керівництвом гетьмана Дмитра Вишневецького була побудована фортеця, яка захищала від агресії татар.

1648–1657 роки — проходила Національно-визвольна війна під проводом Богдана Хмельницького. Козацтво відіграло провідну роль в утворенні Української національної держави.

1659 рік — укладення українсько-російського договору — Переяславських статей. Підписаний Юрієм Хмельницьким документ значно обмежував права Козацької держави. Це згодом призвело до повного знищення політичної автономії України у складі Російської держави.

1710 рік — укладення першої української конституції Пилипом Орликом. Вона проголошувала Україну незалежною від Московії

та Речі Посполитої державою. До речі, вона вперше поділила державну владу на законодавчу, виконавчу та судову. Крім того, жодна з країн Європи не мала такого документу до того часу.

1768 рік — Коліївщина — селянське повстання на Правобережній Україні. Безпосереднім поштовхом до цього було нечуване знущання над українцями польської шляхти. Зокрема, нація вважалася найгіршою і всіляко принижувалася.

1775 рік — Катерина II видала указ про знищення Запорозької Січі. Вже вживання назви «запорозькі козаки» розцінювалося як образа її величності. Військо Запорозьке розпустили. Клейноди одібрали. Січові укріплення зруйнували.

1793 рік — захоплення Росією Правобережної України, а в 1795 році — і Західної Волині внаслідок розділу Речі Посполитої.

Розквіт самосвідомості українців

1813 рік — антикріпосницький рух під проводом Устима Кармелюка. Через підневільну працю та злидні жага селян до свободи ставала все більшою.

1891 рік — створення таємної організації «Братство тарасівців». Перша українська політична організація виступала за самостійність України.

1917 рік — створення Української Центральної Ради. Очолював її Михайло Грушевський. Основна мета їх діяльності — домогтися від Тимчасового уряду Росії визнання і проголошення національно-територіальної автономії України.

Листопад 1917 року — утворення Української Народної Республіки. Держава існувала на території Центральної, Східної та Південної України.

1917 рік — затвердження жовто-блакитного прапора УНР як державного символу.

1917–1922 роки — розігралося одне з найкривавіших дійств історії — Громадянська війна. Вона надовго поділила козацтво на «білих» і «червоних».

1 березня 1918 року — прийняття законів про державний герб УНР (тризуб), грошової системи, громадянства.

29 квітня 1918 року — проголошення Павла Скоропадського гетьманом України і утворення Української держави. Він прагнув зміцнити українську державність, запроваджував культурні та наукові установи, вводив національну символіку.

1918 рік — затвердження блакитно-жовтого прапора УНР та Української Держави.

19 жовтня 1918 року — створення Західноукраїнської Народної Республіки. Українська держава існувала на території Східної Галичини, Буковини і Закарпаття.

22 січня 1919 року — об'єднання ЗУНР та УНР — проголошення Дня Соборності України.

9 лютого 1932 року — Всеукраїнський центральний виконавчий комітет ухвалив рішення про утворення областей на території УРСР для успішного виконання завдань 1932 року та другої п'ятирічки.

15 березня 1939 року — проголошення самостійності Карпатської України. Прийнята парламентом Конституція Карпатської України (Конституційний закон), визначила назву держави (Карпатська Україна), державний устрій

(президентська республіка), державну мову (українська).

Нові часи

15 січня 1992 року — офіційне затвердження державного гімну України та його «музичної редакції».

16 липня 1990 року — Верховна Рада УРСР прийняла Декларацію про державний суверенітет України, якою проголосили наміри народу України самостійно вирішувати свою долю.

24 серпня 1991 року — День незалежності України.

22 листопада 2004 року — початок Помаранчевої революції. На центральній площі Києва — Майдані Незалежності — почав збиратися багатолюдний мітинг прибічників кандидата в президенти В. Ющенка під помаранчевими стягами. Мітингувальники встановили десятки палаток і розпочали безстроковий мітинг протесту.

21 листопада 2013 року — початок революції Гідності (Європейська революція та Єврореволюція). Протести з листопада 2013 до лютого 2014 року викликані відходом політичного керівництва країни від законодавчо закріпленого курсу на Європейську інтеграцію. Однією з головних причин революції стала надмірна концентрація влади в руках Президента Віктора Януковича та його «сім'ї».

Підготувала Анна Немченко

Свобода України для мене...

Андрій, Київ, 37 років, підприємець:

— Це свобода слова. Це свобода волевиявлення. Це коли ти можеш робити те, що вважаєш за правильне задля своєї держави, заради дітей, які зростають у цій країні, для того, щоб Україна була успішною.

Юля, Київ, 21 рік, юрист, а зараз організатор фестивалю:

— У першу чергу, це свобода для моїх дітей. Їх ще немає, але я сподіваюсь, що вони будуть жити у вільній, незалежній Україні.

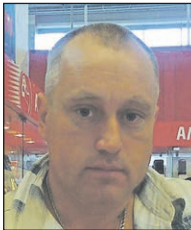
Вікторія, Київ, 31 рік, дизайнер одягу:

— Для мене це є право на вільне життя. Адже якщо його не буде, то навряд чи в нас взагалі буде існувати вибір.

Ольга, Херсон, 68 років, інженер:

— Це наша незалежність та єдність. Свобода в тому, щоб у нас все було добре і нам на голову не падали снаряди. А наша молодь росла, розвивалася і трудилася на благо рідної України.

Юрій, Київ, 47 років, рок-музикант:

— Для мене свобода полягає у тому, що я ні години не працював на державу протягом усього свого життя.

Ангела, Швеція, 28 років, IT-інженер:

— Для мене свобода України буде тоді, коли політики зроблять те, що вони обіцяли. А не будуть маніпулювати нами і робити зовсім інше.

Семен, 18 років, студент:

— Свобода слова, коли я можу говорити все, що думаю, не хвилюючись за наслідки. Це свобода дії, коли я можу робити все, що хочу.

Вікторія, Київ, 19 років, координатор ярмарку УкрОп:

— Якщо абстрактно, то для мене це — невід'ємне право. Якщо предметно, то, напевно, це має бути вибір і право кожного бути українцем.

Саша, Київ, 22 роки, дизайнер:

— Для мене свобода полягає в тому, щоб була своя країна, з усім своїм. Без Європи, без Росії, просто своя.

Аня, Київ, 34 роки, рекламіст:

— Мені здається, що свобода у кожного в серці. Коли ми станемо вільними у серцях, тоді ми не будемо рабами обставин, системи, і саме тоді стане вільною наша країна. Це головне.

Василь, Київ, 59 років, технолог:

— Це свобода спілкування, свобода думки. Свобода дихати та можливість стояти зараз разом з вами і на цю тему вільно спілкуватися.

Микола, Київ, 63 роки, інженер:

— Це коли ти робиш те, що вважаєш правильним. Але в рамках закону, в рамках нормальних правил. Тобто правил нашого життя.

Марія, Київ, 23 роки, музикант:

— Для мене, як для музиканта, це можливість вільно творити, говорити рідною мовою і виконувати свої пісні без цензури. Але, звичайно, щоб це було з розумом. Також зараз, на мою думку, свобода України — це свобода без війни. Народ уже в змозі створити гідне життя сам для себе, тільки вже лишити його у спокої. Ми зробимо свою свободу.

Пауло Жульженко, Італія, 22 роки, фізіотерапевт:

— Коли ти відчуваєш себе вільним, ти маєш право вибору. Основне в свободі — це вибір, адже якщо не було б свободи, то ти знаходився б під постійним контролем.

Діти, місто Київ, 6–7 років:

Свобода — це коли ти можеш робити усе, що хочеш. Свобода від уроків. Коли ніхто не тримає вдома. Партія. Вихідні. Канікули. Можливість поїхати, куди хочеш та коли хочеш.

Анна Басова

Ти найкращий, бо маєш свободу!

Наш кореспондент запитав у користувачів в соціальній мережі Вконтакте, що для них свобода України

Златан Бойчев, 23 роки:

— Як на мене, свобода може виражатися лише в здатності самостійно вирішувати, як нам жити в своїй країні. Треба не озиратися на те свавілля, що залишилося позаду, але постійно тримати в серці згадку, якою ціною та свобода нам далася. Свобода — це дещо більше, ніж правдиві чиновники чи безоплатна освіта. Це, в першу чергу, повага до нашої країни з боку всіх сусідів. Коли ми будемо в змозі керувати діями тих, кому довірили керівництво країною, можна буде говорити про свободу.

Богдан Ладуренко, 18 років:

— Свобода у моєму розумінні — це незалежність! Це коли немає влади жадібної до грошей, коли є можливість навчатися там, де ти хочеш, а не там, де дозволяють фінансові можливості моєї родини.

Яна Костушева, 16 років:

— Для мене — це вільна Україна, яку ніхто не кривдить. Вона може

процвітати та розвиватися. При цьому удосконалюється і її народ, що виводить державу на новий суспільний рівень. Незалежна, вільна країна, на якій панує мир та злагода.

Олег Мусієнко, 18 років:

— Для багатьох це незалежність від когось/чогоось. Так ще з дитинства ми хочемо бути самостійними і «незалежними» від батьків, пізніше — від суспільної думки. Це і є свободою дій. Особисто для мене свобода — це очистити себе від негативних емоцій, суспільної думки і всього, що може завдати мені шкоду як моральну, так фізичну і духовну.

Олег Радченко, 16 років:

— Дуже важко вкласти у поняття «свобода» лише одне значення. Та для мене свобода — це можливість вільно виражати себе та свої думки.

Лілія Шамрай, 47 років:

— Свобода — це право вибору. Це розуміння того, що ти маєш право на вільне волевиявлення, висловлення думок.

УВАГА!

ТВІЙ
#FreedomUkraine
ВИБІР

Виставка «Музей Свободи/Музей Майдану» працює в Національному Художньому Музеї України (м. Київ, вул. Грушевського, 6).

Розклад:
Ср-чт – 10.00–17.00,
пт – 12.00–19.00,
сб 11.00–18.00,
пн-вт – вихідні.

Мустафа Найєм: Коли людина перестає сумніватись, вона вмирає

Євромайдан неможливо уявити без журналіста, а нині політика Мустафи Найєма. Саме він 21 листопада розмістив пост у Фейсбуці з закликом вийти на Майдан Незалежності на знак протесту проти зупинення євроінтеграційного процесу України. Таким чином, Мустафа почав революцію.

На Вашу думку, як повинні поводитися українці у цій ситуації?

Я погоджуюсь з моїм другом Єгором Соболевим. Він каже, що українці поділяються на тих, хто хоче брати на себе відповідальність і на тих, хто не хоче. Я за те, щоб люди, які вимагають чогось, стали обличчям України.

Що для Вас означає бути патріотом?

Не шкодити країні, в якій ти живеш. Я вважаю, патріотизм — коли ти не виокремлюєш себе від проблем, що є у суспільстві. Наприклад, зараз ніхто не може бути повністю щасливим, тому

що у країні йде війна. Загалом патріотизм — це коли все, що діється у країні, ти співвідносиш із собою, проблеми держави намагаєшся вирішити на своєму рівні, у міру своїх можливостей.

А себе ви вважаєте патріотом?

Звичайно.

Ви були одним з перших людей, хто покликав інших на Майдан. Що вас спонукало написати пост у Фейсбуці?

— У той день всі писали поста. Це було напередодні річниці Помаранчевої революції. Вона почалась 22 листопада, а на Майдан знову вийшли за день до того. Для мене

це була можливість висловити протест. Наступного дня планувалась велика акція з приводу річниці Помаранчевої революції. І ніхто не очікував, що за день до того вийде така велика кількість людей — було близько десяти вечора, холодно. Я думав, приєднаються друзі, журналісти, які-небудь експерти, люди, які активно користуються соціальними мережами.

Чи вважаєте себе символом початку революції?

Мені здається, що це міф та стереотип. Але у ньому — прагнення людей усе матеріалізувати, звести до якогось символу. Для мене символом тих днів стала відсутність українських прапорів на Майдані. Також — дощ. Навколо все було слизьким, мокрим, і мене переповнювало відчуття, що з цього ніколи не вибратись. Ще символом Майдану були студенти. Я не очікував, що їх буде так багато.

Як ваші близькі поставились до того, що Ви були ініціатором цих подій?

Я їх побачив перший раз після цих подій лише у кінці грудня.

Якою ви бачите Україну через 3–5 років?

Я не хочу, щоб українці перебували у стані поразки. Але зараз панує саме такий. Це пов'язано з втратою Криму. Зараз це ще і Донбас. Найгірше, що це відчуття не тільки у старшого покоління, але й у молоді. Я хочу, щоб через

3–5 років ми могли стверджувати, що перемогли.

А чому ви вирішили піти в політику?

Я був на одному курсі, де професор розповідав про інші країни, які були в перехідному періоді. Дуже часто цей процес закінчувався, тому що люди, які рухали його, виходили на вулицю, але вони не йшли до влади. Це призводило до того, що еліта залишалась такою, якою і була. Якщо б молоді люди, які зараз у парламенті, не пішли до нього, у Раді ми б побачили тих самих людей, що й були. Коли ми це обговорювали, я зрозумів, що у мене є шанс розвитку моєї історії.

Коли в тебе з'являється новий шанс, ти можеш пройти повз нього, але потім усе життя жалкувати, що мав можливість щось змінити, але не зробив цього. Для мене найголовніше довести собі та суспільству, що все може бути інакшим.

Це означає, що ви вже не будете працювати журналістом?

Я постійно засуджував політиків, які намагаються зробити вигляд, що вони є журналістами. Це нечесно стосовно журналістського цеху, тому що, очевидно, що вони мають доступ до інформації, якою не володіють інші, і по відношенню до глядача, я буду для нього заангажованою особистістю. Зараз я не можу бути журналістом, бо це несумісні речі. Але для мене це лише зміна ролі, професії.

Ви говорили, що Вас не влаштовує заробітна плата депутата. Тобто журналістом ви заробляли більше?

Я дійсно заробляв більше. В декларації зазначив 120 тисяч гривень за півроку роботи на TVI. Решту року я заробляв за рахунок гонорарів на «Українській правді». Загалом в мене виходило 250–300 тисяч гривень на рік. Зараз ця сума буде приблизно 60–80 тисяч гривень.

Зараз, як політик, що ви плануєте робити для збільшення заробітної плати українців?

Я вважаю, що існує дві проблеми. Перша: ми усі знаємо, як живуть депутати. При цьому всі ці роки вони брехали, кажучи, що — від зарплатні до зарплатні. Але це не так. Зараз очевидно, що ті, хто піде на посаду депутата, будуть вимушені жити справді на зарплатню.

Як підвищити заробітну плату? На мою думку, зараз є безліч незрозумілих рядків у бюджеті, які потрібно переглядати. Ми виплачуємо приблизно сім мільярдів гривень підприємствам, що знаходяться на території ЛНР та ДНР. Я не розумію, чому ми повинні витратити ці гроші. Є великі суми, закладені в ренту за оплату електроенергії, які переходять до рук олігархів. Також є субсидії та дотації, які виплачуються приватному сектору. А цей сектор теж контролюють олігархи. Мені здається, було б правильним повернути ці гроші до державного бюджету та розподілити їх. Парламент може диктувати умови з цього приводу.

Якщо ж ви змушуєте людину, яка приймає рішення на суми мільйонів гривень чи доларів, працювати на невелику зарплату, фактично, ви створюєте усі підстави для корупції. Я не збираюсь брехати тільки тому, що деяким людям подобається слухати брехню, і вони не готові сприймати правду.

У вас є кумир?

Є не кумири, але люди, яких я дуже поважаю. Це Сергій Рахманін та Юлія Мостова. А в політиці — це Вацлав Гавел та Адам Міхнік. Тому що вони ближче всього до нашої культури та того, що відбувається в нас.

Чи намагаєтесь ви переняти щось від цих політиків?

Ні, я вважаю це неможливим. Вони жили зовсім в іншій країні, реальності. Я не скажу, що наслідую їх. Але я ними захоплююсь. Вони багато зробили для своєї країни, в повному обсязі реалізували свої можливості.

Які якості, на вашу думку, є найважливішими в людині?

Адекватність, допитливість, відчуття міри. І найголовніше, здатність говорити з собою.

Ви самокритична людина?

Дуже! Це навіть не самокритика, це — самоідство.

Це не заважає вам у житті?

Заважає. Це породжує сумніви, невпевненість, стає причиною помилок. Але якщо мені б запропонували змінити самокритику на впевненість, я б не погодився. Тому що це єдина можливість залишатись живим. Бо як тільки людина перестає сумніватись, вона вмирає. А яка сумнівається, розвивається.

Побажайте щось читачам нашої газети та нашої редакції.

Я бажаю вам реалізовувати себе, робити це красиво та правильно. І не робити тих кроків, за які вам було б соромно.

Спілкувалися Анна Басова,
Максим Серєда

Продовження матеріалу
читайте у наступному числі
«Твого вибору»

ДОСЬЄ

Дата народження:

28 червня 1981 року.

Країна: Афганістан.

Місто: Кабул.

Хобі: їзда на мотоциклі та слухання музики, фотографія.

Улюблений предмет:

фізика, математика

Нелюбимий:

безпека життєдіяльності.

Професія, про яку мріяв у дитинстві:

фізик-ядерник, юрист.

Сімейний стан: неодружений.

Улюблені книжки: серія

«Троянда вітрів» Генрі

Міллера, Ф. М. Достоевський

«Біси», «Білі ночі», деякі твори

В. В. Набокова,

Харукі Мураками «1Q84».

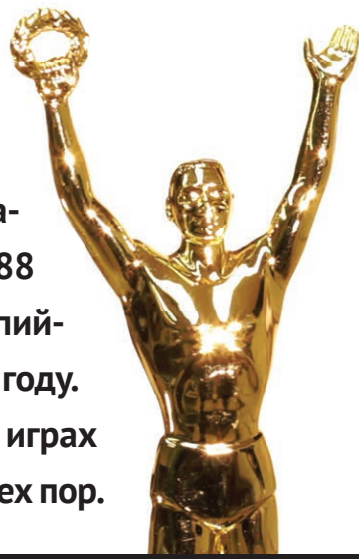
Улюблений фільм:

«Стомлені сонцем».

Юні кореспонденти разом з відомим журналістом

Наши драгоценные

Большое количество олимпийских медалей СССР завоевал благодаря украинским спортсменам. Например, легкоатлет из Луганска Сергей Бубка в 1988 году стал олимпийским чемпионом, представляя СССР. Двукратный олимпийский чемпион Валерий Борзов из Львова завоевал золото для СССР в 1972 году. Впервые отдельной командой Украина приняла участие в Олимпийских играх в 1994 году. Мы расскажем обо всех олимпийских чемпионах и призерах с тех пор.

Підготувала Анна Басова

1994

Зимние Олимпийские игры в Лиллехаммере (Норвегия)

Золото

Оксана Баюл (Днепропетровск) — фигурное катание.

Бронза

Валентина Адамовна Цербе-Несина (Полесское, Житомирская область) — биатлон.

1996

Летние Олимпийские игры в Атланте (США)

Золото

Евгений Браславец и Игорь Матвиенко (Днепропетровск) — парусный спорт.

Вячеслав Олейник (Мариуполь, Донецкая область) — греко-римская борьба.

Тимур Таймазов (селение Ногир, Северная Осетия-Алания) — тяжелая атлетика.

Екатерина Серебрянская (Симферополь, АРК) — художественная гимнастика.

Лилия Подкопаева (Донецк) — спортивная гимнастика.

Рустам Шарипов (Душанбе, Таджикистан) — спортивная гимнастика.

Владимир Кличко (Семей, Казахстан) — бокс.

Инесса Кравец (Днепропетровск) — легкая атлетика.

Серебро

Лилия Подкопаева (Донецк) — спортивная гимнастика.

Инна Фролова (Днепропетровск) — академическая гребля.

Светлана Мазий (Киев) — академическая гребля.

Дина Мифтахутдинова (Днепропетровск) — академическая гребля.

Елена Ронжина-Морозова (Днепропетровск) — академическая гребля.

Бронза

Елена Садовнича — стрельба из лука, Александр Багач (село Матусов, Черкасская область) — легкая атлетика.

Александр Крикун (Лейпциг, Германия) — легкая атлетика.

Инга Бабакова (Ашхабад, Туркменистан) — легкая атлетика.

Олег Кирюхин (Мариуполь, Донецкая область) — бокс.

Игорь Коробчинский (Антрацит, Россия) — спортивная гимнастика.

Олег Косяк — спортивная гимнастика.

Григорий Мисютин (Александров, Кировоградская область) — спортивная гимнастика.

Владимир Шаменко — спортивная гимнастика.

Рустам Шарипов (Душанбе, Таджикистан) — спортивная гимнастика.

Александр Светличный — спортивная гимнастика.

Юрий Ярмаков — спортивная гимнастика.

Елена Витриченко (Одесса) — художественная гимнастика.

Денис Готфрид (Магнитогорск, Россия) — тяжелая атлетика.

Андрей Калашников — греко-римская борьба.

Эльбрус Тадеев (село Ноги, Северная Осетия) — вольная борьба.

Заза Зозиров (Гори, Грузия) — вольная борьба.

Елена Пахольчик — парусный спорт.

Руслана Таран — парусный спорт.

1998

Зимние олимпийские игры в Нагано (Япония)

Серебро

Елена Петрова (село Шаркан, Россия) — биатлон.

2000

Летние олимпийские игры в Сиднее (Австралия)

Золото

Яна Клочкова (Симферополь, АРК) — плавание.

Николай Мильчев (Киев) — стендовая стрельба.

Серебро

Екатерина Сердюк, Наталья Бурдёная, Елена Садовнича — стрельба из лука.

Андрей Котельник (Львов) — бокс.

Сергей Доценко (Караганда, Казахстан) — бокс.

Александр Береш, Валерий Гончаров, Руслан Музинцев, Александр Светличный, Роман Зозуля (Первомайск (Луганская область), Харьков, Кировоград, Запорожье) — спортивная гимнастика.

Сергей Чернявский, Александр Феденко, Сергей Матвеев, Александр Симоненко (Бровары (Киевская область), Черкащина, Мироновка (Киевская область), Кировоград — велоспорт.

Оксана Чухелева (Краснодарский край, Россия) — спортивная гимнастика.

Денис Силантьев, Яна Клочкова (Запорожье, Симферополь, АРК) — плавание.

Давид Салдадзе (Кутаиси, Грузия) — греко-римская борьба.

Евгений Буслович (Киев) — вольная борьба.

Бронза

Анна Сорокина, Елена Жупина (Запорожье) — прыжки в воду.

Роман Щуренко (Никополь, Днепропетровская область) — лёгкая атлетика.

Елена Говорова (Измаил, Одесская область) — лёгкая атлетика.

Владимир Сидоренко, Сергей Данильченко, Андрей Федчук (Энергодар (Запорожская область), Харьков, Коломыя (Ивано-Франковская область) — бокс.

Ирина Янович (Ленинский, Россия) — велоспорт.

Александр Береш (Первомайск (Луганская область) — спортивная гимнастика.

Руслан Машуренко — дзюдо.

Руслана Таран, Елена Пахольчик (Евпатория (АРК), Майкаин (Россия) — парусный спорт.

2004

Летние олимпийские игры в Афинах (Греция)

Золото

Ирина Мерлени (Каменец-Подольский, Хмельницкая область) — вольная борьба.

Эльбрус Тадеев (село Ногир, Северная Осетия) — вольная борьба.

Наталья Скакун (Киев) — тяжелая атлетика.

Яна Клочкова (Симферополь) — плавание.

Елена Костевич (Хабаровск, Россия) — пулевая стрельба.

Юрий Никитин (Херсон) — прыжки на батуте.

Валерий Гончаров (Харьков) — спортивная гимнастика.

Сергей Разоренов (Красный Лиман, Донецкая область) — тяжелая атлетика.

Анна Калинина, Светлана Матвеева, Руслана Таран (Киев, Севастополь, Днепропетровск) — парусный спорт.

Георгий Леончук, Радион Лука — парусный спорт.

Роман Гонтьок (Надворная, Ивано-Франковская область) — дзюдо.

Елена Каровская (Киев) — легкая атлетика.

Бронза Андрей Сердинов (Луганск) — плавание.

Сергей Белоущенко, Сергей Гринь, Олег Лыков, Леонид Шапошников (Николаевская область, Днепропетровская область, Киев, Днепропетровск, Хабаровск, Россия) — академическая гребля.

Анастасия Бородин, Наталья Борисенко, Анна Бурмыстровая, Ирина Гончарова, Наталья Ляпина, Галина Маркушевская, Елена Радченко, Оксана Райхель, Людмила Шевченко, Татьяна Шинкаренко, Анна Сюкало, Елена Цыгица, Марина Вергелюк, Елена Ятченко, Лариса Заспа — гандбол.

Анна Бессонова (Киев) — художественная гимнастика.

Владислав Третьяк — фехтование.

Виктория Сёпина — легкая атлетика.

Татьяна Терещук-Антипова (Луганск) — легкая атлетика.

Дмитрий Грачёв, Виктор Рубан, Александр Сердюк (Львов, Харьков, Харьков) — стрельба из лука.

2006

Зимние олимпийские игры в Турине (Италия)

Бронза

Вайгина-Ефремова Лилия Николаевна (Чебоксары, Россия) — спринт.

Елена Грушина, Руслан Гончаров (Одесса) — танцы на льду.

2008

Летние Олимпийские игры в Пекине (Китай)

Золото

Василий Ломаченко (Белгород-Днестровский, Одесса) — бокс.

Инна Осипенко-Радомская (село Новорайск, Херсонская область) — гребля на байдарках.

Наталья Добрынская (Якушеницы, Винницкая область) — легкая атлетика.

Александр Петрив (Львов) — пулевая стрельба.

Виктор Рубан (Харьков) — стрельба из лука.

Артур Айвазян (Ереван, Армения) — пулевая стрельба.

Ольга Харлан, Елена Хомровая, Галина Пундик, Ольга Жовнир (Николаев, Николаев, Четырбок (Хмельницкая область), Нетешин (Хмельницкая область) — фехтование.

Серебро Ольга Коробка (Бобровица, Черниговская область) — тяжелая атлетика.

Юрий Сухоруков (Донецк) — пулевая стрельба.

Василий Федоришин (Калуш, Ивано-Франковская область) — вольная борьба.

Андрей Стадник (Виньковцы, Хмельницкая область) — вольная борьба.

Ирина Лищинская (Макеевка, Донецкая область) — легкая атлетика.

Бронза Роман Гонтьок (Надворная, Ивано-Франковская область) — дзюдо.

Илья Кваша (Николаев) — прыжки в воду.

Алексей Пригоров (Харьков) — прыжки в воду.

Наталья Давыдова (Шерловая гора, Россия) — тяжелая атлетика.

Армен Варданян (Ленинакан, Армения) — греко-римская борьба.

Ирина Мерлени (Каменец-Подольский, Хмельницкая область) — вольная борьба.

Леся Калитовская (Погариско, Львовская область) — велоспорт.

Александр Воробьёв (Днепро-дзержинск, Днепропетровская область) — спортивная гимнастика.

Елена Антонова (Никополь, Днепропетровская область) — легкая атлетика.

Тарас Данько (Киев) — вольная борьба.

Виктория Терещук (Луганск) — пятиборье.

Вячеслав Глазков (Луганск) — бокс.

Денис Юрченко (Донецк) — легкая атлетика.

Юрий Чебан (Одесса) — гребля на байдарках.

Наталья Тобиас (Серов, Россия) — легкая атлетика.

Анна Бессонова (Киев) — художественная гимнастика.

2012 Летние Олимпийские игры в Лондоне (Великобритания)

Золото

Василий Ломаченко (Белгород-Днестровский, Одесская область) — бокс.

Александр Усик (Симферополь) — бокс.

Юрий Чебан (Одесса) — гребля на байдарках и каноэ.

Алексей Торохтий (Зугрес, Донецкая область) — тяжелая атлетика.

Екатерина Тарасенко, Наталия Довгодько, Анастасия Коженкова, Яна Дементьева (Днепропетровск, Киев, Ковель (Волинская область), Харьков) — академическая гребля.

Яна Шемякина (Львов) — фехтование.

Серебро Инна Осипенко-Радомская (Новорайск, Херсонская область) — гребля на байдарках и каноэ.

Александр Пятница (Днепропетровск) — лёгкая атлетика.

Денис Беринчик (Краснодон, Луганская область) — бокс.

Валерий Андрейцев (Житомир) — вольная борьба.

Бронза Юлия Калина (Донецк) — тяжёлая атлетика.

Елена Костевич (Чернигов) — стрельба.

Ольга Харлан (Николаев) — фехтование.

Ольга Саладуха (Донецк) — лёгкая атлетика.

Игорь Радивилов (Мариуполь, Донецкая область) — спортивная гимнастика.

Олеся Повх, Елизавета Брызгина, Христина Стуй, Мария Ремень (Днепропетровск, Луганск, с. Угринов (Ивано-Франковская область), Макеевка (Донецкая область)) — лёгкая атлетика.

Тарас Шелестюк (Макеевка, Донецкая область) — бокс.

Александр Гвоздик (Харьков) — бокс.

2014 Зимние Олимпийские игры в Сочи (Россия)

Золото

Вита Семеренко, Юлия Джима, Валя Семеренко, Елена Пидгрушная (Краснополье (Сумская область), Киев, Краснополье (Сумская область), Легница (Польша) — биатлон.

Бронза Вита Семеренко (Краснополье, Сумская область) — биатлон.

Про свободу очима кіно

Як для людини, так і для країни свобода — це невід'ємна частина всього життя. Тільки маючи свободу, ми можемо рухатися вперед. Наш журналіст підбрала фільми, які допоможуть в цьому.

«Посланиця: Історія Жанни д'Арк»

Рік виходу: 1999

Режисер: Люк Бесон

Бюджет: 84 мільйони доларів

Творець легендарного «Леона» і «П'ятого елемента» відкриває таємниці найзагадковішої жінки світової історії в епічній сазі. У винятковій грі Мілі Йовович, Джона Малковича й лауреатів премії «Оскар» Дастіна Гоффмана й Фей Дануей оживає величне й похмуре середньовіччя, час кривавих битв і фантастичних героїв. Реалістично виглядають сцени бою. Хвилююча музика Еріка Серра переносить глядача в минуле, де молитви заглушаються звуками мечів, і безпросвітні ночі опромінюються полум'ям багать, що вбивають безневинних жертв.

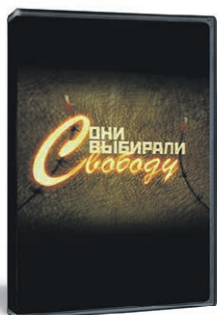
«V» означає Вендетта»

Рік виходу: 2005

Режисер: Джеймс МакТиг

Бюджет: понад 54 мільйони доларів

В Англії після страшної епідемії невідомого вірусу, який викликав у країні хаос, встановлюється жорстока диктатура владного канцлера. Вводиться комендантська година. Члени партії мають повну владу над простими людьми. Діють сотні таємних стукачів-інформаторів. Одного разу вночі в Лондоні з'являється борець за свободу, відомий, як V. Він починає партизанську війну, щоб повернути народу вкрадену свободу. У цій війні залучає на свій бік молоду жінку, яку ледве вирвав «з лап» таємної поліції.

«Вони обрали свободу»

Рік: 2005

Режисер: Володимир Кара-Мурза

Бюджет: 1 мільйон

Фільм складається з 4 серій. Розповідає про дисидентський рух та появу відкритого інакомислення на рубежі 1950-х-1960-х рр. Навіть невелика кількість людей, готова всупереч обставинам відстоювати свободу і громадянську гідність, здатна перемогти тоталітарний режим, вчить картина. Адже дисидентів були одиниці. В останній серії фільму учасники розмірковують про сучасну Росію та її подальші перспективи.

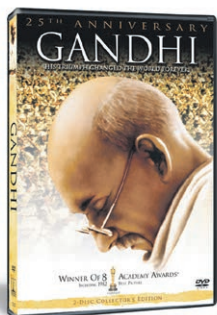
«Нескорений»

Рік виходу: 2000

Режисер: Олесь Янчук

Бюджет: 1 мільйон доларів

1950 рік. Вже закінчилася Друга Світова війна, а на теренах Західної України, в Карпатах ще продовжували збройну боротьбу знеслені, знекровлені, але нескорені духом збройні частини Української Повстанської Армії. Ще недавно вона була могутньою, добре організованою та вишколеною. Але тепер змушена вести нерівну боротьбу: спочатку проти німецьких окупантів, а потім — проти більшовицької навали. На чолі армії стояв видатний командир: легендарний генерал-хорунжий Роман Шухевич. Його доля і стала основою сюжету для фільму.

«Ганді»

Рік виходу: 1982

Режисер: Річард Аттенборо

Бюджет: 22 млн доларів

Це розповідь про життя великого індійського правителя і вчителя людства Махатми Ганді. Починаючи з його приїзду до Південної Африки в 1893 році і закінчуючи післявоєнною Індією, Ганді завжди і скрізь проповідував тільки мир як відповідь будь-якому насильству. Спочатку це виглядало смішним для багатьох. Та через півстоліття світ дізнався, що проста і одночасно велика людина привела свою країну до повної незалежності від англійських колонізаторів. Ця людина самотужки змінила світ, вказавши мільйонам шлях. У Ганді за спиною — п'ятитисячолітня духовна мудрість його народу, яку не так-то просто здолати мушкетрами і затоптати солдатськими чобітьми. У 1983 році фільм отримав вісім Оскарів.

Підготувала Альона Юрченко

Гімн України

Ще не вмерла України і слава, і воля,
Ще нам, браття молодії, усміхнеться доля.
Згинуть наші воріженьки, як роса на сонці.
Запануєм і ми, браття, у своїй сторонці.
Душу й тіло ми положим за нашу свободу,
І покажем, що ми, браття, козацького роду.
Станем, браття, в бій кривавий, від Сяну до Дону,
В ріднім краю панувати не дамо нікому,
Чорне море ще всміхнеться, дід-Дніпро зрадіє,
Ще у нашій Україні — доленька наспіє.
Душу, тіло ми положим за нашу свободу,
І покажем, що ми, браття, козацького роду.
А завзяття, праця щира свого ще докаже,
Ще ся волі в Україні піснь гучна розляже,
За Карпати відіб'ється, згомонить степами,
України слава стане поміж народами.
Душу й тіло ми положим за нашу свободу
І покажем, що ми, браття, козацького роду.

Видання підготовлено за підтримки
MYMEDIA / DANIDA

www.mymedia.org.ua

MYMEDIA
СЕМЬ СТРАН - ОДНА ІДЕЯ

Видання підготовлене за підтримки MYMEDIA, програми, яка фінансується DANIDA. Зміст цього видання є виключною відповідальністю Академії української преси і в жодному випадку не може відображати офіційної позиції MYMEDIA / DANIDA. Програма MYMEDIA / DANIDA не несе відповідальності за використання інформації, яка міститься в даному виданні.

Наклад: 20 000 примірників.

Контакти: aup.com.ua, mymedia.org.ua

E-mail: info@aup.com.ua

Над виданням працювали: менеджер проекту — Оксана Волошенюк, координатор — Наталія Гудкова, тренери — Олена Дрига, Сергій Чернявський, головний редактор — Єлизавета Шварцман, коректор — Лілія Шамрай, журналісти Ганна Басова, Віктор Гуміров, Іван Дзюба, Олексій Касьяненко, Анна Немченко, Вікторія Попова, Максим Серeda, Олена Юрченко, Микита Тримбач, Микола Пазенко, Марія Заведея, Ганна Чечель, Марина Дубина.